

Ἀρετές καί πάθη

Χαρά σ' αὐτόν πού δίνει!

Ποιοί ἀπό σᾶς ἔχετε μαζέψει κοχύλια ἢ βότσαλα τό καλοκαίρι; Κάνετε συλλογή, τά βάφετε, τά στολίζετε στό σπίτι σας;... Δέν εἶναι πανέμορφα; Μερικά κοχύλια, μάλιστα, εἶναι τόσο πρωτότυπα! Ἀληθινά ἔργα τέχνης, γιά νά κάνει κανεῖς συλλογή ἢ χειροτεχνίες.

Ἡ ἱστορία μας

Ἔτσι ἀκριβῶς ἔκαναν καί ἡ Ἐλενίτσα μέ τόν ἀδελφό της τόν Κώστα κάθε καλοκαίρι στό ἐξοχικό τους, πού ἦταν παραθαλάσσιο. Φέτος ἦρθαν ὀργανωμένοι: μέ εἰδικά κουβαδάκια, φτυαράκια, σκαλιστήρια, ἀπόχες. Ἔχει τρεῖς μέρες πού ἦρθαν μέ τήν οἰκογένειά τους γιά τίς φετινές τους διακοπές. Στά δύο πρῶτα τους μπάνια δέν μάζεψαν οὔτε μισό κοχύλι. Δέν ἐπιτρέπεται νά μένεις ἐκτεθειμένος γιά πολύ στόν ἥλιο τίς πρῶτες μέρες. Μετά τό μπάνιο ἔφευγαν ἀμέσως.

- Μαμά, μπαμπά, σήμερα θά μᾶς ἀφήσετε νά μείνουμε περισσότερο; Εἶναι ἡ τρίτη μέρα, ρώτησαν ἀνυπόμονα τά δύο παιδιά.

- Μία ἀκόμη μέρα κάντε ὑπομονή, εἶπε ὁ πατέρας. Ἐκτός ἂν προτιμᾶτε νά μὴν μπεῖτε στή θάλασσα καί νά καθίσετε στήν ἀμμουδιά.

Τό δίλημμα ἦταν φοβερό! Τρελαίνονταν γιά τίς θαλασσινές βουτιές καί τά παιχνίδια. Ὅλο τόν χειμώνα αὐτά περίμεναν. Ὁ Κώστας, πού ἦταν ἕνα χρόνο μεγαλύτερος καί πήγαινε στήν Τετάρτη τάξη, βρῆκε τή λύση καί τήν πρότεινε στούς γονεῖς:

- Μποροῦμε νά πᾶμε τό ἀπόγευμα ἢ Ἐλενίτσα κι ἐγώ γιά μιά βόλτα στήν ἀκρογιαλιά; Δίπλα εἶναι ἡ θάλασσα, μή φοβάστε. Δέν θά ἀργήσουμε.

Ἡ πρόταση ἔγινε δεκτή καί τό πανηγυρίσανε.

Σάν ἔφτασε τό ἀπόγευμα, τά δύο ἀδελφία ἄρχισαν τίς προετοιμασίες. Ἄνοιξαν τίς βαλίτσες τους γιά νά βγάλουν τά σύνεργα πού εἶχαν ἀγοράσει.

- ὦ, ὄχι! Δέν τό πιστεύω! Δέν τό πιστεύω! ἀκούστηκε δυνατά ἡ φωνή τοῦ Κώστα μισοκλαίγοντας. Δέν ἔφερα μαζί μου τά καινούργια μου σύνεργα! Ὅχι! Μαμααααά!

Ἡ μαμά τόν κοίταξε συμπωνώντας τον, μά δέν μποροῦσε νά κάνει τίποτα.

- Ἐλα, μήν κάνεις ἔτσι, θά χρησιμοποιοῦσες σακοῦλες ὅπως τίς προηγούμενες χρονιές. Κι ἂν θέλει ἡ Ἐλενίτσα, θά μοιραστεῖτε τά δικά της σύνεργα. Ἐ, Ἐλένη;

Ἡ μητέρα γύρισε νά δεῖ τί θά πεῖ ἡ κόρη της. Πόσο χάρηκε, μά πόσο, ὅταν τήν ἄκουσε νά λέει:

- Καί, βέβαια, Κώστα, ἐννοεῖται. **Ἄν θέλεις πάρ' τα ὅλα!**

Ὁ Κώστας σταμάτησε νά κλαψουρίζει ξαφνιασμένος ἀπ' τήν τροπή πού πῆραν τά πράγματα. Δέν τό περίμενε. Ἴσως, γιατί αὐτός... ποτέ δέν θά τό ἔκανε αὐτό.

- Μπράβο, παιδί μου! ἀγκάλιασε ἡ μητέρα τήν Ἐλενίτσα, εἶσαι θησαυρός.

Πῶς νά ζηλέψει ὁ Κώστας; **Ἀναγνώρισε κι αὐτός τήν ἀγάπη τῆς ἀδελφῆς του.** Δέν θέλησε νά ἐκμεταλλευτεῖ τήν καλοσύνη της, γι' αὐτό καί δέν τά πῆρε ὅλα τά σύνεργά της. Τήν εὐχαρίστησε καί ξεκίνησαν γιά τήν ἀποστολή τους.

Ἡ ἀκρογιαλιά τὸ ἀπόγευμα εἶχε ἀρκετὸ κόσμο. Τὸν Κώστα καὶ τὴν Ἐλένη δὲν τοὺς ἐπέτρεπαν οἱ γονεῖς τους νὰ κάνουν δευτέρου μπάνιο. Ἴσως ἀπὸ αὐριο. Τὰ δύο ἀδελφάκια μιά κοιτοῦσαν τὰ ἄλλα παιδάκια, μιά κοιτοῦσαν τὴν ἄμμο καὶ ἔψαχναν. Ποῦ καὶ ποῦ σκάλιζαν γιὰ νὰ ἔρθουν στὴν ἐπιφάνεια κάποια κρυμμένα κοχύλια. Στὰ βότσαλα, στὶς πετροῦλες δηλαδή, ἔκαναν αὐστηρὴ ἐπιλογή. Ἐπρεπε νὰ εἶναι λεῖψες, στρογγυλεμένες, πλακουτισωτές. Ὁ Κώστας μὲ τὴν ἀπόχη τῆς ἀδελφῆς του ἔμπαινε στὴν ἄκρη τῆς θάλασσας καὶ προσπαθοῦσε νὰ πιάσει ἀχηβάδες, μύδια κι ὅ,τι ἄλλο ὠραῖο ἔκρυβε ἡ ἀκροθαλασσιά. Στὴ ζώνη του εἶχε κρεμάσει μιά σακούλα ὅπου ἔριχνε τὰ εὐρήματά του.

- Ἄ! δές, Ἐλένη, μιά καταπληκτικὴ ἀχηβάδα! Δές, δές! Ἐπιασα ἱππόκαμπο! κάθε τόσο ξεφώνιζε ὄλο ἐνθουσιασμό ὁ Κώστας. Εἶχε ξεχάσει τὴ σεναχώρια του τελείως.

- Σιγὰ, μεγάλε φαρά! Ἄμα βρεῖς καὶ καβούρι, τότε θὰ σέ παραδεχτώ, τὸν πείραζε ἡ ἀδελφή του. Ἐκείνη σιωπηλά-σιωπηλά, μὲ ὑπομονὴ στὴ μιά ὥρα πού ἦταν ἐκεῖ εἶχε γεμίσει σχεδόν ὄλο τὸ κουβαδάκι της. Καὶ ἔκανε αὐστηρὴ ἐπιλογή. Δὲν μάζευε ὅ,τι νὰ ἔναι.

- Ἐλένη! Ἐλένη, γειά σου! ἀκούστηκε μιά πολὺ χαρούμενη παιδικὴ φωνὴ πιὸ πέρα.

- Χαρούλα! Ἐσὺ ἐδῶ; Πῶς ἀπ' τὰ μέρη μας; Ἐγὼ μένω ἐδῶ, εἶπε στὴ συμμαθήτριά της σάν πλησίασε.

- Ἦρθαμε μόνο γι' αὐτὸ τὸ ἀπόγευμα γιὰ ἓνα μπανάκι. Νά, τώρα φεύγουμε. Μά τί κάνεις; Τί βλέπω; Πῶ, πῶ! Τί ὑπέροχα πράγματα εἶναι αὐτὰ πού μάζεψες! Ἦθελα κι ἐγὼ νὰ μαζέψω, ὅμως δὲν μποροῦν οἱ γονεῖς μου νὰ παραμείνουν ἄλλο, εἶπε λυπημένη ἡ Χαρούλα. Τί κάνεις ἐκεῖ;

Ἡ Ἐλενίτσα σάν ἀστραπή εἶχε βγάλει μιά ἀπ' τὶς σακουλίτσες της κι ἄρχισε νὰ ἀδειάζει τὸ κουβαδάκι της ὄλο.

- Πάρ' τα Χαρούλα. Εἶναι δικά σου. Ἐγὼ κάθε μέρα ἐδῶ θὰ εἶμαι.

- Σ' εὐχαριστῶ, Ἐλένη! Εἶναι τὸ πιὸ ὄμορφο δῶρο. Σέ χαιρετῶ

τώρα. Μέ φωνάζουν οι γονεῖς μου. Γειά σου!

- Γειά σου, Χαρούλα!

- 'Ελένη! 'Ελένη! ἀκούστηκε ἀπό πέρα ὁ Κώστας. Τί γίνεται;

'Η 'Ελένη ἔτρεξε κοντά του. Αὐτός βγῆκε ἀπό τή θάλασσα λέγοντας:

- 'Αρκετοί θησαυροί γιά πρώτη μέρα. Πᾶμε τώρα στό σπίτι νά τούς πλύνουμε. 'Εσύ εἶσαι εὐχαριστημένη;

- Πολύ, εἶπε χαμογελώντας ἡ 'Ελενίτσα.

Τότε ἡ ματιά του ἔπεσε στό ἄδειο κουβαδάκι της.

- Τί ἔγινε; Ποῦ εἶναι τά κοχύλια καί τά βότσαλά σου, 'Ελένη; Τά 'χασες; Σοῦ τά πῆρε κανεῖς;

- Συνάντησα μία συμμαθήτριά μου καί τῆς τά χάρισα, γιατί αὐτή δέν μπορούσε νά μαζέψει, εἶπε ἀπλά ἡ 'Ελενίτσα.

'Ο Κώστας ἔμεινε γιά λίγα δευτερόλεπτα ἄφωνος. «'Εδωσε τόσο εὐκολα τόν κόπο μιᾶς ὀλόκληρης ὥρας», σκέφτηκε. Καταλάβαινε πώς ἡ ἀδελφή του ἦταν μικρότερή του, ἀλλά στήν ἀγάπη μεγαλύτερη!

- Νά δεῖς, Κώστα, πόσο χάρηκε!

- 'Αδελφούλα, μᾶλλον **ἐσύ χάρηκες περισσότερο...** 'Αντε, πᾶμε τώρα, νά μήν ἀνησυχῆσουν στό σπίτι.

- Καλῶς τούς μεγάλους ἐξερευνητές! τούς πείραξε ὁ πατέρας μόλις μπῆκαν. Πῶς πῆγε;

- Μ' αὐτήν τήν καλοσυνάτη καί πονόψυχη κόρη πού ἔχετε, πῶς νά πάει; εἶπε χαμογελώντας μέ νόημα ὁ Κώστας.

'Η 'Ελενίτσα εἶπε σούς γονεῖς της πόσο χάρηκε πού συνάντησε τή συμμαθήτριά της. Κι ὁ Κώστας συμπλήρωσε γιά τό δῶρο της.

- Καλά ἔκανε, εἶπε ἡ μητέρα καμαρώνοντας. **Εἶναι πιό σπουδαῖο νά δίνεις ἀπό τό νά παίρνεις!** Ποιός τό εἶπε αὐτό;

- 'Ο Χριστός! φώναξε ἡ 'Ελενίτσα. Μᾶς τό εἶπε ἡ κυρία μας στό κατηχητικό.

- Γι' αὐτό καί ἡ χαρά πού νιώθουμε ὅταν δίνουμε εἶναι πιό με-

γάλη από τη χαρά που νιώθουμε όταν παίρνουμε, συμπλήρωσε ή μητέρα. Πάτε, τώρα, να καθαρίσετε τα εύρηματα του Κώστα κι ετοιμασείτε για μία απογευματινή οικογενειακή ποδηλατάδα στην παραλία.

- Γιούπι!!! Γιούπι!!! άρχισαν να χοροπηδούν τα παιδιά. Σας ευχαριστούμε!

Γιά πότε έκαναν τη δουλειά τους και έτοιμάστηκαν, δέν λέγεται.

- Πάμε να πάρουμε τα ποδήλατά μας τώρα! είπε ο Κώστας.

- Ναί, πάμε, είπε η Έλενίτσα και βγήκαν στην αύλή τους. Άμάν! φώναζε τότε τρομαγμένη.

- Τί έπαθες; Τί έγινε; ρώτησε ο Κώστας. Μέ κοφοχόλιασες.

- Τό λάστιχο, τό μπροστινό λάστιχο είναι σκασμένο! Πάει ή ποδηλατάδα!

Ό Κώστας κοντοστάθηκε.

- Έ, καλά Έλενίτσα, αύριο θά τό διορθώσουμε. Όσο για σήμερα... σήμερα...

Μέσα του πάλευε ή καλοσύνη μέ τόν έγωισμό. Γιατί νά τής δώσει τό δικό του; Αύτός; Αύτός νά μήν κάνει; Μά τό ήθελε τόσο πολύ νά κάνει ποδήλατο!... Στην πόλη δέν τούς αφήνουν οί γονεΐς τους. Από τό Πάσχα είχε νά κάνει... Άχ, κι ο Χριστός πού είχε νά δίνουμε; Κι ή αδελφή του πού όλο έδινε; Πού του έδωσε και τά συνεργά της... Πόσο δυσκολεύεται... Έ, όχι! **Γιατί νά νικήσει ο έγωιστής έαυτός του; Όχι!**

- Έλένη, μή στεναχωριέσαι, θά κάνεις σήμερα μέ τό δικό μου κι εγώ θά καθίσω πίσω στό ποδήλατο του μπαμπά. Μήν πεις κουβέντα! Τελείωσε. Έτσι θά γίνει. Έμπρός, ανέβα και προχώρα! Νά, κι ή μαμά μέ τόν μπαμπά!

Σάν έμαθαν τί είχε γίνει μέ τό ποδήλατο τής Έλενίτσας, δέν λυπήθηκαν και τόσο. Χάρηκαν. Χάρηκαν πολύ κατά βάθος, γιατί τόν ήξεραν τόν Κώστα τους. Δέν έδινε εύκολα τά δικά του. Κατάλαβαν ότι αυτή ήταν **μία σπουδαία νίκη** γι' αυτόν.

- Μπράβο, Κώστα λεβέντη μου, τόν έπαινέσε ό πατέρας. Σήμερα είμαστε οί πίο εύτυχισμένοι γονεΐς. Μέ τέτοια καλοσυνάτα παιδιά πώς νά μή χαιρόμαστε! Άνέβα τώρα πίσω καί φύγαμε!

Δίνω από τά δικά μου

Ώραϊο πράγμα νά δίνουμε στους άλλους από τά δικά μας! Νικούμε έτσι ένα μεγάλο θηρίο πού έχουμε μέσα μας καί τά θέλει όλα, μά όλα δικά του. Καί τό **θηρίο** αυτό λέγεται **έγωισμός**. Εύτυχισμένα τά παιδιά πού νικούν αυτό τό θηρίο! Είναι πράγματι παιδιά του Θεού.

Ό Θεός μās τά χαρίζει όλα πλούσια: τόν ουρανó, τή θάλασσα, τόν ήλιο, τή ζωή. Καί τά χαρίζει σέ όλους χωρίς διακρίσεις. Άς μάθουμε κι έμεις νά χαρίζουμε, νά δίνουμε μέ χαρά άπ' αυτά πού έχουμε στους άλλους, καί ειδικά στά αδέλφια μας. Δυστυχώς πολλές φορές μαλώνουμε μαζί τους μόνο καί μόνο γιατί δέν θέλουμε νά άκουμπούν τά πράγματά μας.

Άς μήν ξεχνοΰμε, παιδιά, πώς όταν δίνουμε μέ τά χέρια μας, γεμίζει χαρά ή καρδιά μας. Ό ίδιος ό Χριστός μās είπε: **«Εΐναι μεγαλύτερη εύτυχία νά δίνουμε παρά νά παίρνουμε»** (Πρξ 20,35).

**Όταν δίνω άπ' τά δικά μου,
χαίρεται διπλά ή καρδιά μου!**

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Τό σύνθημα του μαθήματος.
2. Ζωγραφιά.
3. Παιχνίδι: «Τά κοχύλια».

